భారత సర్వోన్నత న్యాయస్థానం

7 ఏప్రిల్, 1958

ఫర్మ్ ఆఫ్ మెసర్స్ పియరే లాల్ హరి సింగ్

వర్సెస్

పంజాబ్ రాష్ట్రం మరియు మరొకరు

(ఎస్. ఆర్. దాస్ సి.జె., వెంకటరామ అయ్యర్, ఎస్. కె. దాస్,

ఎ. కె. సర్కార్ మరియు వివియన్ బోస్ జెజె.)

అమ్మకపు పన్ను - భవన నిర్మాణ ఒప్పందాలు - నిర్మాణ పనుల్లో సామగ్రి పై రాష్ట్రం యొక్క పన్ను విధింపు అధికారం - భవన నిర్మాణ ఒప్పందంలో సామగ్రి అమ్మకానికి ప్రత్యేకమైన ఒప్పందం ఉందా - తూర్పు పంజాబ్ సాధారణ అమ్మకపు పన్ను చట్టం, 1948 (తూర్పు పంజాబ్ XLVI ఆఫ్ 1948), సెక్షన్లు 2(డి)(జె), 4(1) - భారత ప్రభుత్వ చట్టం, 1935 (26 జియో. 5 అధ్యాయం 2), షెడ్యూల్ VII, జాబితా II, ఎంట్రీ 48.

పంజాబ్ రాష్ట్రంలో భవన నిర్మాణ కాంట్రాక్టర్లుగా ఉన్న పిటిషనర్లకు తూర్పు పంజాబ్ సాధారణ అమ్మకపు పన్ను చట్టం, 1948 నిబంధనల ప్రకారం నిర్మాణ పనుల్లో సామగ్రి సరఫరాపై అమ్మకపు పన్ను అధికారులు దానిని అమ్మకంగా పరిగణించి పన్ను విధించడాన్ని అంచనా వేశారు. భారత ప్రభుత్వ చట్టం, 1935లోని షెడ్యూల్ VII లోని జాబితా IIలోని ఎంట్రీ 48 ప్రకారం, నిర్మాణ పనుల్లో సామగ్రి సరఫరాపై పన్ను విధించే అధికారం పంజాబ్ ప్రాంత శాసనసభకు లేదని, వాస్తవానికి లేదా చట్టప్రకారం ఆ సామగ్రి యొక్క అమ్మకం జరగలేదనే కారణంతో పిటిషనర్లు ఇతర విషయాలతో పాటు మదింపు ప్రక్రియ యొక్క చట్టబద్ధతను మరియు దానిని చేయడానికి ప్రయత్నించిన చట్టంలోని నిబంధనలు *న్యాయ విరుద్ధం* అని సవాలు చేశారు. పిటిషనర్లు ప్రభుత్వంతో కుదుర్చుకున్న భవన నిర్మాణ ఒప్పందంలో సామగ్రి అమ్మకం కోసం ఒక ప్రత్యేకమైన ఒప్పందం ఉందని, మదింపు అధికారులు ముఖ్యంగా ప్రభుత్వం జారీ చేసిన ప్రింటెడ్ జనరల్ కండీషన్స్ ఆఫ్ కాంట్రాక్ట్‌లోని 33వ నిబంధనపై ఆధారపడి వాదించారు.

నిర్ణయించారు, పిటిషనర్లు నిర్మాణాల్లో ఉపయోగించిన సామగ్రి అమ్మకం జరగలేదు మరియు దానిపై ఎలాంటి పన్ను విధించబడదు.

రూల్ 33 ప్రకారం ఆ స్థలానికి తీసుకువచ్చిన సామగ్రి ప్రభుత్వ ఆస్తిగా మారుతుంది కానీ పనులు పూర్తయిన తర్వాత మిగులు సామగ్రి తిరిగి వచ్చి కాంట్రాక్టర్ ఆస్తిగా మారుతుంది, సరైన రకం సామగ్రిని నిర్మాణంలో ఉపయోగించాలి అన్న ఉద్దేశం తప్ప భవనాల నిర్మాణానికి ఏకమొత్తంలో కుదుర్చుకున్న ఒప్పందాన్ని అందులో ఉపయోగించిన సామగ్రి అమ్మకానికి ఒప్పందంగా మార్చే ప్రభావాన్ని కలిగి ఉండదు.

మద్రాసు రాష్ట్రం v. గన్నన్ డంకర్లీ & కో. (మద్రాస్) లిమిటెడ్, [1959] ఎస్. సి. ఆర్. 379, అనుసరించారు.

టిప్పర్ v. ఆర్గిబిజ్, (1839) 4 ఏం. & డబ్ల్యూ. 687 మరియు *రీడ్ v. మక్ బెత్ & గ్రే*, [1904] ఎ. సి. 223, ఆధారపడ్డారు.

ప్రారంభిక అధికార పరిధి: పిటిషన్ నం. 128 ఆఫ్ 1957.

ప్రాథమిక హక్కుల అమలు కోసం భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 కింద పిటిషన్.

గోపాల్ సింగ్, పిటిషనర్ తరఫున.

ఎస్. ఎస్. బింద్రా మరియు *టి. ఎం. సేన్*, ప్రతివాదుల తరపున.

1958 ఏప్రిల్ 7. కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు వెలువరించినది

వెంకటరామ అయ్యర్ జె. – ఇది రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 కింద దాఖలైన పిటిషన్, నిర్మాణ పనుల్లో సామగ్రి సరఫరాను అమ్మకంగా పరిగణించి పన్ను విధించే కొన్ని తూర్పు పంజాబ్ సాధారణ అమ్మకపు పన్ను చట్టం, 1948 (ఈస్ట్ పీబీ. XLVI ఆఫ్ 1948), ఇకపై చట్టంగా పిలువబడుతుంది, లోని కొన్ని నిబంధనల చెల్లుబాటు గురించి మా నిర్ణయం కోసం ఇందులో లేవనెత్తిన ప్రశ్న

ఈ దశలో చట్టంలోని సంబంధిత నిబంధనలను ప్రస్తావించడం సౌకర్యవంతంగా ఉంటుంది. సెక్షన్ 2 (సి) "కాంట్రాక్టర్"ను ఈ అర్థంతో నిర్వచిస్తుంది,

"నగదు లేదా వాయిదా చెల్లింపు లేదా ఇతర విలువైన పరిగణన కోసం ఏదైనా ఒప్పందం

(i) ఏదైనా భవనం, రోడ్డు, వంతెన లేదా ఇతర స్థిరాస్తుల నిర్మాణం, అమర్చడం, మెరుగుపరచడం లేదా మరమ్మతు చేయడం కొరకు; లేదా

(ii) ఒక భవనం లేదా ఇతర స్థిరాస్తులకు జోడించిన ఏదైనా యంత్రాలను అమర్చడం లేదా మరమ్మతు చేయడం............."

"డీలర్" అనేది సెక్షన్ 2 (డి) లో సరుకుల అమ్మకం లేదా సరఫరా వ్యాపారంలో నిమగ్నమైన వ్యక్తిగా నిర్వచించబడింది. సెక్షన్ 2(హెచ్) "అమ్మకం" అంటే

"నగదు లేదా వాయిదా చెల్లింపు లేదా ఇతర విలువైన పరిగణన కోసం సరుకుల ఆస్తి బదిలీ, ఒప్పందం అమలులో పాల్గొన్న సరుకులలో ఆస్తి బదిలీతో సహా............... ". "టర్నోవర్" అనేది సెక్షన్ 2 (జె) లో నిర్వచించబడింది, దీనిలో "ఏదైనా ఒప్పందాన్ని నిర్వహించడం, ఆ మొత్తంలో నిర్దేశించినంత తక్కువ భాగం, అటువంటి ఒప్పందాన్ని నిర్వహించడానికి ఉపయోగించే పదార్థాల ఖర్చుకు శ్రమ వ్యయం యొక్క సాధారణ నిష్పత్తిని సూచిస్తుంది". సెక్షన్ 4(1) ప్రకారం,

"........ఈ చట్టం అమల్లోకి రావడానికి ముందు సంవత్సరంలో స్థూల టర్నోవర్ పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే పరిమాణాన్ని మించిన ప్రతి డీలర్ ఈ చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత జరిగే అన్ని అమ్మకాలపై ఈ చట్టం కింద పన్ను చెల్లించాల్సి ఉంటుంది."

సెక్షన్ 5 ప్రకారం ప్రతి సంవత్సరం డీలర్ యొక్క పన్ను పరిధిలోకి వచ్చే టర్నోవర్ పై రాష్ట్ర ప్రభుత్వం నోటిఫికేషన్ ద్వారా ఆదేశించే అటువంటి రేట్లతో పన్ను విధించబడుతుంది. రూల్ 28 సెక్షన్ 2లోని క్లాజ్ (i) యొక్క సబ్-క్లాజ్ (ii) లో ఇవ్వబడ్డ ఒప్పందాలకు సంబంధించి పన్ను విధించదగిన పరిగణనను లెక్కించే విధానాన్ని సూచిస్తుంది.

పిటిషనర్లు భవన నిర్మాణ కాంట్రాక్టర్ల సంస్థ 1956 డిసెంబరులో అంబాలా కంటోన్మెంట్ వద్ద "వివాహిత వసతి" అని పిలువబడే కొన్ని భవనాల నిర్మాణానికి ప్రభుత్వ మిలిటరీ ఇంజనీరింగ్ సర్వీసెస్ విభాగంతో ఒప్పందం కుదుర్చుకుని, 1957 జనవరి 31 న రూ. 32,000 మొత్తాన్ని అడ్వాన్స్ గా పొందారు. 1957 ఫిబ్రవరి 14న జులుందూర్ జిల్లా మదింపు అథారిటీ పిటిషనర్లు చట్టంలోని సెక్షన్ 7 కింద రిజిస్ట్రేషన్ కోసం దరఖాస్తు చేసుకోవడంలో విఫలమైనట్లు తెలియజేస్తూ నోటీసు జారీ చేసింది, 1955 ఏప్రిల్ 1 నుంచి ప్రారంభమయ్యే కాలానికి సెక్షన్ 18, సబ్-సెక్షన్ (2) కింద మూల్యాంకనం చేస్తారని మరియు వారి ఖాతా పుస్తకాలను సమర్పించాలని మరియు 1957 ఫిబ్రవరి 16 న విచారణకు హాజరు కావాలని తెలిపింది. ఆ తర్వాత పిటిషనర్లు మూల్యాంకన ప్రక్రియ యొక్క చట్టబద్ధతను సవాలు చేస్తూ రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 32 కింద ప్రస్తుత పిటిషన్ దాఖలు చేశారు, ఆక్షేపణకు ప్రధాన కారణం ఏమిటంటే, పంజాబ్ రాష్ట్ర శాసనసభకు భారత ప్రభుత్వ చట్టం, 1935లోని షెడ్యూల్ VII లోని జాబితా 2 లోని ఎంట్రీ 48 ప్రకారం, నిర్మాణ పనుల్లో సామగ్రి సరఫరాపై పన్ను విధించే అధికారం లేదు, ఎందుకంటే వాస్తవానికి లేదా చట్టప్రకారం ఆ సామగ్రి యొక్క అమ్మకం జరగలేదనే కారణంతో

మరియు దానిని చేయడానికి ప్రయత్నించిన చట్టంలోని నిబంధనలు న్యాయ విరుద్ధమని. ఈ ప్రశ్న ఇప్పుడు *మద్రాసు రాష్ట్రం* v. గానన్ డంకర్లీ & కో (మద్రాస్) లిమిటెడ్ ([1]) లోని ఈ కోర్టు తీర్పు తో ముగిసింది, దీనిలో ఎంట్రీ 48 లోని "వస్తువుల అమ్మకం" అనే పదానికి ఇండియన్ సేల్ ఆఫ్ గూడ్స్ యాక్ట్ 1930 లో ఉన్న అదే అర్థం ఉందని, భవన నిర్మాణ ఒప్పందంలో సామగ్రి అమ్మకాలు ఉండవని మరియు అందుకను గుణంగా ఎంట్రీ 48 ప్రకారం దానిపై పన్ను విధించే అధికారం రాష్ట్ర శాసనసభ కు లేదు అని నిర్ణయించారు.

ఈ దృష్టాంతంలో ప్రభుత్వంతో పిటిషనర్లు కుదుర్చుకున్న ఒప్పందం సాధారణ పద్ధతిలో పనుల నిర్మాణం కోసం జరిగిన ఒప్పందం కాదు , కానీ దాని నిజమైన అర్థంలో , ఇది సామగ్రి అమ్మకం కోసం ఒక ప్రత్యేకమైన ఒప్పందాన్ని కలిగి ఉందని ప్రతివాదుల తరఫున శ్రీ బి యిర్రా చేసిన వాదనను మనం ఇప్పుడు పరిగణనలోకి తీసుకోవాలి. ఒకవేళ అది రుజువైతే, ప్రతివాదులకు లాభం చేకూర్చే పన్ను విధించే హక్కు ఆక్షేపించిన నిబంధనలతో పాటు ఉంటుందనడంలో ఎలాంటి సందేహం లేదు . నిర్మాణం కోసం ప్రభుత్వంతో పిటిషనర్ల ఒప్పందం ఒక్కటేనా, విడదీయరానిదా లేక సామగ్రి అమ్మకం ఒప్పందం, పని, కార్మికుల ఒప్పందం కలయికనా అన్నది ప్రశ్న మా ముందు ఉంచిన సాక్ష్యాలు ఒప్పందం యొక్క నిజమైన స్వభావాన్ని గురించి మాకు ఎటువంటి సందేహాలను లేకుండా చేస్తాయి. పిలిచిన, స్వీకరించిన టెండర్లు ఏకమొత్తంలో పనులు చేపట్టడానికి, 1956 డిసెంబర్ 15న పిటిషనర్ల టెండర్ ను ఆమోదించడంలో డిప్యూటీ చీఫ్ ఇంజనీర్ ఇలా పేర్కొన్నారు :

"రూ.9,74,961 ఏకమొత్తానికి భారత రాష్ట్రపతి తరపున ఈ టెండర్ ను నేను ఆమోదించాను."

ఆ మొత్తం ఏ విధంగా తయారు చేయబడింది అనేది ప్రత్యుత్తర వివరణకు అనెక్షర్ ఈ లో ఇవ్వబడింది. పిటిషనర్లు తొమ్మిది బ్లాకులను నిర్మించాల్సి ఉందని, ప్రతి బ్లాక్ ను ఒక యూనిట్ గా పరిగణించి ఆ మొత్తాలను లెక్కించి, గణాంకాలను మొత్తంగా లెక్కించారు. ఈ సాక్ష్యం ఆధారంగా పిటిషనర్లు ప్రభుత్వానికి సామగ్రి విక్రయించడానికి ఎలాంటి ఒప్పందం కుదుర్చుకున్నారని నిర్ధారించడం అసాధ్యం

(1) [1959] ఎస్. సి. ఆర్. 379.

ప్రతివాదుల తరపున ముద్రించబడిన ప్రభుత్వం ద్వారా జారీ చేయబడ్డ ఒప్పందాల యొక్క సాధారణ షరతుల లో కనివిచే నిబంధనలపై ఆధారం ఉంచారు. ముఖ్యంగా ఆధారపడిన రూల్ 33 ఈ క్రింది విధంగా ఉంది:

"స్థలం కు తీసుకువచ్చిన అన్ని సామానులు మరియు సామగ్రి ప్రభుత్వ ఆస్తిగా మారతాయి మరియు మిగిలిపోతాయి మరియు జి. ఇ. యొక్క ముందస్తు రాతపూర్వక ఆమోదం లేకుండా స్థలం నుండి తొలగించబడవు. అయితే పనుల చివరకు పూర్తయినప్పుడు కాంట్రాక్టరు తన సొంత ఖర్చులతో తాను సరఫరా చేసిన మిగులు సామానులు మరియు సామగ్రి మొత్తాన్ని తక్షణమే స్థలం నుంచి తొలగించాలి, అలా తొలగించిన తర్వాత, అది తిరిగి కాంట్రాక్టర్ ఆస్తిగా మారుతుంది."

ఈ నిబంధన యొక్క నిజమైన ప్రభావం ఏమిటంటే, ఆ పదార్థాలను ప్రభుత్వానికి విక్రయించినట్లుగా భావించాలి అని వాదించారు. నిబంధనల్లోని ఇతర నిబంధనలను పరిగణనలోకి తీసుకున్నప్పుడు ఈ నిబంధన యొక్క నిజమైన అర్థం అది కాదని స్పష్టమవుతుంది. అందువల్ల నిర్మాణంలో ఉపయోగించే సామగ్రి సరైన నాణ్యతతో ఉందని అధికారులచే ఆమోదించబడాలి మరియు అవి కాంట్రాక్టు ప్రకారం లేదా నాసిరకంగా లేకపోతే నిర్మాణం పూర్తయిన తర్వాత కూడా వాటిని ఖండించవచ్చు, ఆ సందర్భంలో కాంట్రాక్టర్ వాటిని తొలగించి సరైన సామగ్రి తో పునర్నిర్మించాల్సి ఉంటుంది. పైన ఉదహరించిన రూల్ 33 లోని పదాలు సాధారణంగా భవన నిర్మాణ ఒప్పందాల్లో సరైన రకం పదార్థాలను ఉపయోగించేలా చూసుకోవాలనే ఉద్దేశ్యంతో చొప్పించబడతాయి తప్ప వాటిని కొనుగోలు చేసే ఉద్దేశ్యంతో కాదు. రూల్ 33 ప్రకారం సామగ్రి ను స్థలం కు తీసుకువచ్చినప్పుడు వాటిని ప్రభుత్వానికి విక్రయించినట్లు భావించాలంటే, పనులు పూర్తయిన తర్వాత మిగిలిపోయిన మిగులు నిల్వలను ప్రభుత్వం తిరిగి కాంట్రాక్టర్ కు విక్రయించినట్లు భావించాలి, మరియు అది అలా వాదించబడలేదు.

టిప్పింగ్ v. *ఆద్యుతాజ్* (1) లో హోటల్ నిర్మాణంలో నిమగ్నమైన బిల్డర్ దివాళా తీయడంతో దివాలా దశలో అప్పగింత పొందిన వారికీ, హోటల్ యజమానులకు మధ్య దివాలాదారుడు హోటల్ ప్రాంగణంలో పంపిణీ చేసిన మరియు గుమస్తాచే ఆమోదించబడిన మరియు అతికించే ఉద్దేశ్యం కోసం దివాలాదారుకు తిరిగి ఇవ్వబడి న కొన్ని చెక్కక్షేమ్ ల హక్కు విషయం లో వివాదం తలెత్తింది.

(1) (1839) 4 ఎమ్. & డబ్ల్యూ. 687; 150 ఇ. ఆర్. 1597, 1603.

తమ సర్వేయర్ ఆమోదించిన వస్తువులను, వాటిని ఒప్పందానికి, అందులోని ఆస్తిని తమకు బదలాయించినట్లుగా భావించాలని యజమానుల తరఫున వాదనలు వినిపించారు. ఈ వాదనను తోసిపుచ్చుతూ, వారెన్ బి. ఇలా పేర్కొన్నారు:

"ప్రతివాదులు అంగీకరించడానికి సర్వేయర్ యొక్క అంగీకారం సరిపోతుందని చెప్పబడింది; కానీ ఆ అనుమోదం ఆ స్ఫూర్తితో అస్సలు ఇవ్వబడలేదు; అవి ఆ ప్రయోజనానికి అనువైన సామగ్రి అని నిర్ధారించడానికి మాత్రమే; ఆ ఆమోదం ఉన్నప్పటికీ, వాటిని, విస్తృత ఒప్పందాన్ని అమలు చేయడంలో, వాటిని ఇంటికి జోడించినప్పుడు మాత్రమే, వాటికి చెల్లించాలి."

రీడ్ v. *మక్‌బెత్ & గ్రే*[1] లో, వాస్తవాలు ఒకేలా ఉన్నాయి. ఓడలో అమర్చేందుకు కాంట్రాక్టర్ సిద్ధం చేసిన కొన్ని ప్లేట్లకు సంబంధించిన వివాదం. ఈ ప్లేట్లు సర్వేయర్ పాస్ చేశారు మరియు నౌక యొక్క సంఖ్యతో మార్క్ చేయబడ్డాయి మరియు ప్రతి ప్లేట్ పాత్రలో ఏ స్థానాన్ని ఆక్రమించాలో చూపించే గుర్తులతో మార్క్ చేయబడింది. తమ సర్వేయర్ ఆమోదం, అందులోని మార్కింగ్ ల ద్వారా ఆ ఆస్తి తమకు బదలాయించబడిందని, తదనుగుణంగా కాంట్రాక్టర్ దివాలా దశలో అప్పగింత పొందిన వారికి వాటిని క్లెయిమ్ చేయలేరనే కారణంతో నౌక యజమానులు ఈ ప్లేట్లపై దావా చేశారు. ఆ వాదనను హౌస్ ఆఫ్ లార్డ్స్ వ్యతిరేకించింది, ఆధారపడిన వాస్తవాలు నౌకను నిర్మించే ఒప్పందం తప్ప సామగ్రి అమ్మకం ఒప్పందాన్ని స్థాపించలేదని, సామగ్రి యొక్క హక్కు నౌక యజమానులకు ఆ విధంగా బదిలీ కాలేదని వారు అభిప్రాయపడ్డారు. ప్రస్తుత కేసునూ అదే పరిస్థితి. రూల్ 33 ప్రకారం భవనాల నిర్మాణానికి ఏకమొత్తంలో కుదుర్చుకున్న ఒప్పందాన్ని అందులో ఉపయోగించిన సామగ్రి అమ్మకం కోసం కాంట్రాక్ట్ గా మార్చే అవకాశం లేదు. కాబట్టి *మద్రాసు రాష్ట్రం v. గానన్ డంకర్లీ & కో (మద్రాస్) లిమిటెడ్*[2] లో తీసుకున్న నిర్ణయాన్ని అనుసరించి పిటిషనర్లు తమ నిర్మాణాలలో ఉపయోగించిన సామగ్రి అమ్మకాలు జరగలేదని, దానిపై ఎటువంటి పన్ను విధించకూడదు.

(1) [1904] ఏ.సి. 223. (2) [1959] ఎస్.సి.ఆర్. 379.

పిటిషనర్ల తరపు న్యాయవాది మరో రెండు వాదనలు లేవనెత్తారు, అయితే అవి నిరాధారమైనవి మరియు త్వరగా పరిష్కరించవచ్చు. ఒకటి, ప్రస్తుత కేసుకు వర్తించే సెక్షన్ 2 (జె), క్లాజ్ (ii) లోని "టర్నోవర్" నిర్వచనంలో, సామగ్రి అమ్మకం గురించి ప్రస్తావన లేదు, తదనుగుణంగా, జాబితా II లోని ఎంట్రీ 48 ను విస్తృత అర్థంలో అర్థం చేసుకున్నప్పటికీ, వాస్తవంగా అమలు చేయబడిన నిబంధన వాస్తవానికి పనుల కాంట్రాక్టులలో సామగ్రి సరఫరాపై దానిని అమ్మకంగా పరిగణిస్తూ పన్ను విధించదు. కానీ విధించే సెక్షను సెక్షన్ 4 (1), ఇది చట్టం అమల్లోకి వచ్చిన తరువాత జరిగిన అమ్మకాలకు సంబంధించి స్థూల టర్నోవర్ పై పన్ను ఉంటుందని స్పష్టం చేస్తుంది మరియు పనుల కాంట్రాక్టులలో సామగ్రి సరఫరాను పన్ను పరిధిలోకి తీసుకురావడమే స్పష్టమైన ఉద్దేశం.

సెక్షన్ 2 (డి)లోని "డీలర్" నిర్వచనం ప్రకారం ఆ వ్యక్తి వస్తువులను అమ్మడం లేదా సరఫరా చేసే వ్యాపారంలో నిమగ్నమై ఉండాలని, నిర్మాణ కాంట్రాక్టర్లు అయిన పిటిషనర్లు వస్తువులను అమ్మడం లేదా సరఫరా చేసే వ్యాపారంలో నిమగ్నం కాలేదని , భవనాలను నిర్మించే వ్యాపారంలో నిమగ్నమయ్యారని , అందువల్ల వారు ఆ నిర్వచనంలో డీలర్లు కాదని వాదించారు మరియు సెక్షన్ 4 ప్రకారం ఒక డీలర్ పై మాత్రమే పన్ను విధించవచ్చు కాబట్టి , పిటిషనర్లు పై పన్ను విధించాల్సిన అవసరం లేదు. కానీ నిర్మాణ పనుల్లో సామగ్రి సరఫరాను అమ్మకంగా పరిగణిస్తే, స్పష్టంగా భవన నిర్మాణ కాంట్రాక్టర్లు సామగ్రి అమ్మకాల్లో నిమగ్నమయ్యారని, వారు చట్టం ప్రకారం "డీలర్ల" నిర్వచనంలో ఉంటారని స్పష్టమవుతుంది. ఈ వాదనలో కూడా వాస్తవం లేదు .

అయితే పిటిషనర్లు ఈ నిబంధనలు ఎంట్రీ 48 ప్రసాదించిన అధికార పరిధిలో లేవనే కారణంతో విజయం సాధించడానికి అర్హులు , తదనుగుణంగా పిటిషనర్లు నిర్మాణ కాంట్రాక్టులలో సరఫరా చేసిన సామగ్రి కి సంబంధించి పన్ను మదింపు కోసం ప్రతివాదులు చర్యలు తీసుకోకుండా నిరోధిస్తూ రిట్ ఆఫ్ ప్రొహిబిషన్ జారీ చేయాలి. వాదులు తమ ఖర్చులను తామే భరించాలని ఆదేశిస్తున్నాం

పిటిషన్ అనుమతించబడింది.